

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R. P. N. S.**, so sídlom v N., P. X., zastúpeného JUDr. K. B., advokátom v N., proti žalovanému **Mesto N.**, Š. X., N., o **vydanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25 C 209/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. októbra 2008 sp. zn. 9 Co 140/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a** .

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nitra rozsudkom z 29. mája 2008 č.k. 25 C 209/2006-128, zamietol návrh, ktorým sa žalobca domáhal vydania nehnuteľnosti zapísanej na geometrickom pláne č. X., vyhotovenom dňa 18. septembra 2006, úradne overeným dňa 3. októbra 2006 ako parcela č. X., záhrada o výmere X. m². Žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Svoj nárok žalobca odôvodňoval v zmysle zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca ako oprávnená osoba uplatnil riadne a včas svoj nárok u žalovaného. Svoj nárok uplatnil listom zo dňa 27. apríla 2006, ktorý bol žalovanému doručený dňa 2. mája 2006, teda najbližší pracovný deň po 30. apríli 2006. Včasnosť uplatneného nároku súd prvého stupňa právne posúdil podľa všeobecných predpisov s poukazom na to, že zákon č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, neupravuje plynutie lehôt a striktný výklad zákona, podľa ktorého by mal žalobca uplatniť svoj nárok najneskôr do 30. apríla 2006 (tento deň pripadol

na nedeľu), považoval súd prvého stupňa za neprimerane tvrdý a v rozpore s účelom zákona. Súd prvého stupňa pri skúmaní splnenia ďalších podmienok nevyhnutných pre vyhoviecie návrhu však dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal, že nehnuteľnosť, ktorú žiadal vydať, prešla na štát podľa zákona č. 46/1948 Zb. bez náhrady, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetná nehnuteľnosť prešla na štát za náhradu a nehnuteľnosti boli vykúpené skôr, ako došlo k deleniu parcely č. X.. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. októbra 2008 sp. zn. 9 Co 140/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p., i keď z iných právnych dôvodov. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd uviedol, že reštitučný zákon, ktorým je nepochybne zákon č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, upravuje oblasť občianskoprávných vzťahov a pomer medzi ním a Občianskym zákonníkom je pomerom špeciálneho zákona k zákonu všeobecnému. Preto vo všeobecnosti platí, že pokiaľ špeciálny zákon nemá vlastnú úpravu niektorých právnych skutočností, použijú sa na ich posúdenie príslušné ustanovenia všeobecného predpisu v danom prípade Občianskeho zákonníka. Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil uplynutie lehoty na uplatnenie nároku. Uplatnenie reštitučného nároku podľa názoru odvolacieho súdu je hmotnoprávnym úkonom, a je vecou žalobcu, aby preukázal, že výzva na vydanie nehnuteľnosti adresovaná žalovanému v zmysle hore uvedeného zákona, bola žalovanému doručená v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote uvedenej v § 5 ods. 1 zákona a to do 30. apríla 2006. Nebolo v konaní sporným, že táto výzva bola žalovanému doručená dňa až 2. mája 2006. Podľa záveru odvolacieho súdu nie je možné aplikovať na túto prekluzívnu lehotu ustanovenie § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Podstatou hmotnoprávných lehôt, najmä tých, ktoré sú ustanovené na uplatnenie práv, je to, že na zachovanie práva je treba urobiť úkon tak, aby došiel k adresátovi, alebo aby bol posledný deň lehoty podaný na súde, prípadne došiel inému orgánu, ktorý má rozhodovať o súkromnoprávnom nároku (napr. reštitučnom nároku). V prejednávanej veci v § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, nie je určená lehota na uplatnenie nároku podľa dní, týždňov, mesiacov ani rokov, preto nebolo možné aplikovať § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka a predlžovať zákonnú prekluzívnu lehotu, určenú na deň 30. apríla 2006 na najbližší pracovný deň. Za koniec prekluzívnej

lehoty preto považoval odvolací súd deň 30. apríla 2006 a preto žalobcov nárok ako právo neuplatnené v zákonnej prekluzívnej lehote zaniklo. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu napadol dovolaním žalobca, ktorý ho žiadal zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku vyvodzoval z toho, že sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru, ktorý bol základom pre rozhodnutie prvostupňového súdu, pričom takýto postup kvalifikoval ako porušenie zásady „dvojstupnovosti“ občianskeho súdneho konania. Odvolací súd až vo svojom rozsudku použil novú právnu kvalifikáciu, ktorú žalobca nepovažuje za správnu, ale proti ktorej sa nemohol efektívne brániť. Mal za to, že odvolací súd porušil svojím postupom procesné práva žalobcu spôsobom, ktorým mu odňal možnosť konať pred súdom, čím je daná prípustnosť jeho dovolania s poukazom na § 237 písm. f/ O.s.p. V tejto súvislosti poukázal i na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2000 sp. zn. 5 Cdo 93/2000 (R 5/2005). Súčasne žalobca vo svojom dovolaní namietal i nesprávny právny záver odvolacieho súdu ohľadom plynutia a počítania lehôt vo veci včasného uplatnenia nároku podľa zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal zamietnuť ako nedôvodné. Poukázal na to, že žalobca sa k skutočnostiam ohľadom času doručenia výzvy na uplatnenie reštitučného nároku vyjadril pred súdom prvého stupňa ako i súdom odvolacím, a preto sa nejednalo o nové skutočnosti, o ktorých by žalobca nevedel.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že odvolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení odvolací súd nezistil.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv,

ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh na vydanie nehnuteľnosti podľa zákona č.161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, nie je dôvodný, pretože žalobca nepreukázal že nehnuteľnosť, ktorú žiadal vydať, prešla na štát podľa zákona č. 46/1948 Zb. bez náhrady, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetná nehnuteľnosť prešla na štát za náhradu a nehnuteľnosti boli vykúpené skôr ako došlo k deleniu parcely č. X.. Mal však za to, že žalobca uplatnil svoj nárok na vydanie nehnuteľnosti včas, ak svoju výzvu doručil žalovanému v prvý pracovný deň po uplynutí lehoty na vydanie nehnuteľnosti, uvedenej v reštitučnom zákone.

Odvolací súd v porovnaní so súdom prvého stupňa svoj potvrdzujúci rozsudok založil na právnom názore odlišnom od právneho názoru súdu prvého stupňa, keď mal za to, že súd prvého stupňa nesprávne posúdil uplynutie lehoty na uplatnenie nároku. Uplatnenie reštitučného nároku podľa názoru odvolacieho súdu je hmotnoprávnym úkonom, a je vecou

žalobcu, aby preukázal, že výzva na vydanie nehnuteľnosti adresovaná žalovanému v zmysle hore uvedeného zákona, bola žalovanému doručená v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote uvedenej v § 5 ods. 1 zákona a to do 30. apríla 2006. Nebolo v konaní sporným, že táto výzva bola žalovanému doručená až 2. mája 2006. Podľa záveru odvolacieho súdu nebolo možné aplikovať na túto prekluzívnu lehotu ustanovenie § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ak žalobca uplatnil svoj nárok na vydanie nehnuteľnosti po uplynutí prekluzívnej lehoty, ako tomu bolo v predmetnej veci, nebolo možné jeho nároku vyhovieť, lebo právo žalobcu zaniklo.

Dovolací súd je toho názoru, že toto konanie odvolacieho súdu, z ktorého vzišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie, prebehlo podľa zásad spravodlivého konania.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv

a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Právo na súdnu ochranu, okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), zabezpečujú a vykonávajú aj jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 41 O.s.p., § 123 O.s.p., § 115 O.s.p. a pod.). Obsahom práva na súdnu ochranu v rámci spravodlivého procesu je i právo účastníka, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejedнала v dvojinštančnom konaní.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že postup odvolacieho súdu, ktorý založil svoj rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa na iných právnych dôvodoch, je v rozpore so zásadou dvojinštančnosti občianskeho súdneho konania a týmto jeho postupom mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, dovolací súd dospel k záveru, že tento názor dovolateľa je v rozpore so skutočnosťami, ktoré vyplývajú z obsahu spisu.

Z obsahu zápisnice o pojednávaní na odvolacom súde dňa 16. októbra 2008 (č.l. 149 spisu) na ktorom boli prítomní zástupcovia oboch účastníkov, vyplýva, že predsedníčka senátu upozornila právnych zástupcov účastníkov, že odvolací súd môže vec inak právne posúdiť ako súd prvého stupňa a vyzvala prítomnú právnu zástupkyňu žalobcu, aby sa vyjadrila k preklúzii právneho nároku, k čomu právna zástupkyňa uviedla, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca mal vedomosť o tom, že odvolací súd bude zásadnú skutočnosť v konaní právne posudzovať a tiež sa mohol relevantne k tejto základnej právnej skutočnosti ohľadom prekluzívnej lehoty kvalifikovane na odvolacom pojednávaní (t.j. na „druhoinsťančnom súde“) vyjadriť. Zotrval však, ako vyplýva z obsahu zápisnice, na svojom právnom názore, ktorý prezentoval v celom konaní. Nie je preto dôvodná jeho námietka, že sa o takomto právnom názore odvolacieho

súdu dozvedel až z rozsudku odvolacieho súdu a nemohol sa k tejto „novej skutočnosti“ vyjadriť. Nejednalo sa o novú skutočnosť, ale iba otázku právneho výkladu uplynutia lehoty na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 161/2005 Z.z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam, ktorá bola riešená tak v konaní pred súdom prvého stupňa, tak v konaní odvolacom. Pritom dovolací súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že odvolací súd svoj odlišný právny záver i presvedčivo a dostatočne odôvodnil. Potrebné je poukázať aj na ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p. platného a účinného v čase rozhodnutia odvolacieho súdu, t.j. 16. októbra 2008 v súvislosti s prechodnými ustanoveniami k úpravám účinným od 15. októbra 2008 (§ 372p O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ poukazoval vo svojom dovolaní na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2000 sp. zn. 5 Cdo 93/2000) dovolací súd poukazuje na to, že citované rozhodnutie nie je možné na súdenú vec aplikovať, nakoľko vychádza z iných skutkových i právnych skutočností.

Odňatie možnosti pred súdom konať nemožno vidieť ani v právnych záveroch, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka.

K námietke žalobcu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2010

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová